

Wnosząca odwołanie nie podważa ustalenia dotyczącego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Chociaż wnosząca odwołanie nie zgadza się z tym ustaleniem, nie uważa, by Sąd dopuścił się błędu pod względem prawnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Paris (Francja) w dniu 4 lipca 2011 r. — Thomson Sales Europe SA przeciwko Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières)

(Sprawa C-348/11)

(2011/C 282/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal d'instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Thomson Sales Europe SA

Strona pozwana: Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dochodzenie przeprowadzone przez OLAF w Tajlandii i wszczęte na podstawie przepisów dotyczących pochodzenia preferencyjnego jest nieważne jako sprzeczne z prawem międzynarodowym, tj. z zasadą pełnej suwerenności i Deklaracją o niedopuszczalności interwencji w sprawy wewnętrzne państw i ochronie ich niezawisłości i suwerenności podjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 21 grudnia 1965 r.?
- 2) Czy dochodzenie przeprowadzone przez OLAF w Tajlandii i wszczęte na podstawie przepisów dotyczących pochodzenia preferencyjnego jest nieważne, jeżeli w przypadku takim, jak w niniejszej sprawie OLAF nie przestrzegał ściśle przepisów art. 94 rozporządzenia wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego?
- 3) Czy dochodzenie przeprowadzone przez OLAF w Tajlandii jest nieważne oraz czy informacje zebrane w trakcie dochodzenia OLAF mogą być wykorzystane do podważenia pochodzenia objętego prawem powszechnym w sytuacji, w której:
  - o informacje wystąpiono w ramach dochodzenia dotyczącego pochodzenia preferencyjnego;
  - OLAF naruszył przepisy wspólnotowe, a w szczególności rozporządzenie (WE) nr 1073/1999⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nie działał w szczególności „zgodnie z umowami o współpracy, w państwach trzecich”;
  - właściwe władze lokalne nie zobowiązały się prawnie do udzielenia pomocy;

— uzyskane informacje nie zostały przekazane za zgodą właściwych władz lokalnych ani zgodnie z ich wewnętrznymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych państwom trzecim;

— dochodzenie zostało przeprowadzone w sposób nieoficjalny, poufnie i bez poszanowania prawa do obrony?

4) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 710/95 z dnia 27 marca 1995 r., nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz odbiorników telewizji kolorowej pochodzących z Malezji, Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei, Singapuru i Tajlandii⁽²⁾ oraz zmieniające je rozporządzenie Rady nr 2584/98 z dnia 27 listopada 1998 r.⁽³⁾ są nieważne, ponieważ zastosowanie obniżenia do stawki zero w obliczeniach średniego ważonego marginesu dumpingu nie zostało wymienione ani w ich motywach, ani w motywach wcześniejszego rozporządzenia, tj. rozporządzenia Komisji (WE) nr 2376/94 z dnia 27 września 1994 r. ustanawiającego tymczasowe cło antidumpingowe na przywóz odbiorników telewizji kolorowej pochodzących z Malezji, Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei, Singapuru i Tajlandii⁽⁴⁾?

5) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 710/95 z dnia 27 marca 1995 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz odbiorników telewizji kolorowej pochodzących z Malezji, Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei, Singapuru i Tajlandii oraz zmieniające je rozporządzenie Rady nr 2584/98 z dnia 27 listopada 1998 r. są nieważne w zakresie, w jakim Rada Unii Europejskiej zastosowała, w celu ustalenia marginesu dumpingu dotyczącego produktu objętego dochodzeniem, metodę obniżenia do zera ujemnych marginesów dumpingu dla każdego typu produktów, których to dotyczy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 73, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 324, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 255, s. 50.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 4 lipca 2011 r. — Auditeur du travail przeciwko Yangwei SPRL

(Sprawa C-349/11)

(2011/C 282/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Auditeur du travail

Strona pozwana: Yangwei SPRL

Pytania prejudycjalne

Czy klauzulę 5 ust. 1 lit. a) Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), załączonego do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie istnieniu takiego uregulowania krajowego, jak:

- obowiązek przechowywania egzemplarza umowy o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy lub wyciągu z tej umowy zawierającego rozkład czasu pracy, wskazującego na tożsamość oraz zawierającego podpisy obu stron umowy, w miejscu gdzie można zapoznać się z regulaminem pracy (art. 157 ustawy programowej),
- obowiązkowe istnienie możliwości ustalenia w każdej chwili, kiedy rozpoczyna się cykl (art. 158 ustawy programowej),
- w odniesieniu do zmiennego rozkładu czasu pracy, spoczywający na pracodawcy obowiązek poinformowania pracownika w drodze zawiadomienia z pięciodniowym wyprzedzeniem; przy czym zawiadomienie powinno być również wywieszane na początku dnia pracy i zawierać indywidualny rozkład czasu pracy każdego z pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy; zawiadomienie to należy ponadto przechowywać przez rok (art. 159 ustawy programowej),
- spoczywający na pracodawcy zatrudniającym pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy obowiązek posiadania dokumentu, w którym należy odnotować wszelkie odstępstwa od rozkładu czasu pracy określonego w art. 157-159 (art. 160 ustawy programowej) i który należy prowadzić zgodnie z określonymi szczegółowymi zasadami ustanowionymi w art. 161 ustawy programowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 lipca 2011 r. — Argenta Spaarbank NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-350/11)

(2011/C 282/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Argenta Spaarbank NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 43 WE sprzeciwia się krajowej regulacji podatkowej, na podstawie której przy ustalaniu zysku podlegającego opodatkowaniu spółka podlegająca nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Belgii nie może zastosować odliczenia na venture capital w wysokości dodatniej różnicy między wartością księgową netto aktywów oddziałów, jakie posiada w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a całością pasywów, które mogą być przypisane tym oddziałom, podczas gdy może ona zastosować owo odliczenie, gdy rzeczona dodatnia różnica może być przypisana stałemu zakładowi położonemu w Belgii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 lipca 2011 r. — KGH Belgium NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-351/11)

(2011/C 282/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: KGH Belgium NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 217 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu szczegółowych zasad księgowania kwot należności państwa członkowskie mogą poprzestać na wprowadzeniu do prawa krajowego przepisów, które będą przewidywały jedynie:

- że do celów stosowania tego ustawodawstwa krajowego przez „zaksięgowanie” rozumie się „wpisanie do rejestru lub zaewidencjonowanie w inny równoważny sposób kwoty należności odpowiadającej długowi celnemu” [konkretnie art. 1,6° algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (ustawy ogólnej w sprawie ceł i akcyz, której przepisy koordynuje rozporządzenie królewskie z dnia 18 lipca 1977 r., Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (ustawę z dnia 6 lipca 1978 r. w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1994 r. przez art. 1,4° wet tot wijziging van de algemene wet inzake (ustawy zmieniającej ustawę ogólną w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 30 grudnia 1993 r., s. 29031)]

oraz

- że przepisy dotyczące księgowania i warunków płatności kwot należności wynikających z długu celnego są określone w rozporządzeniach Wspólnot Europejskich